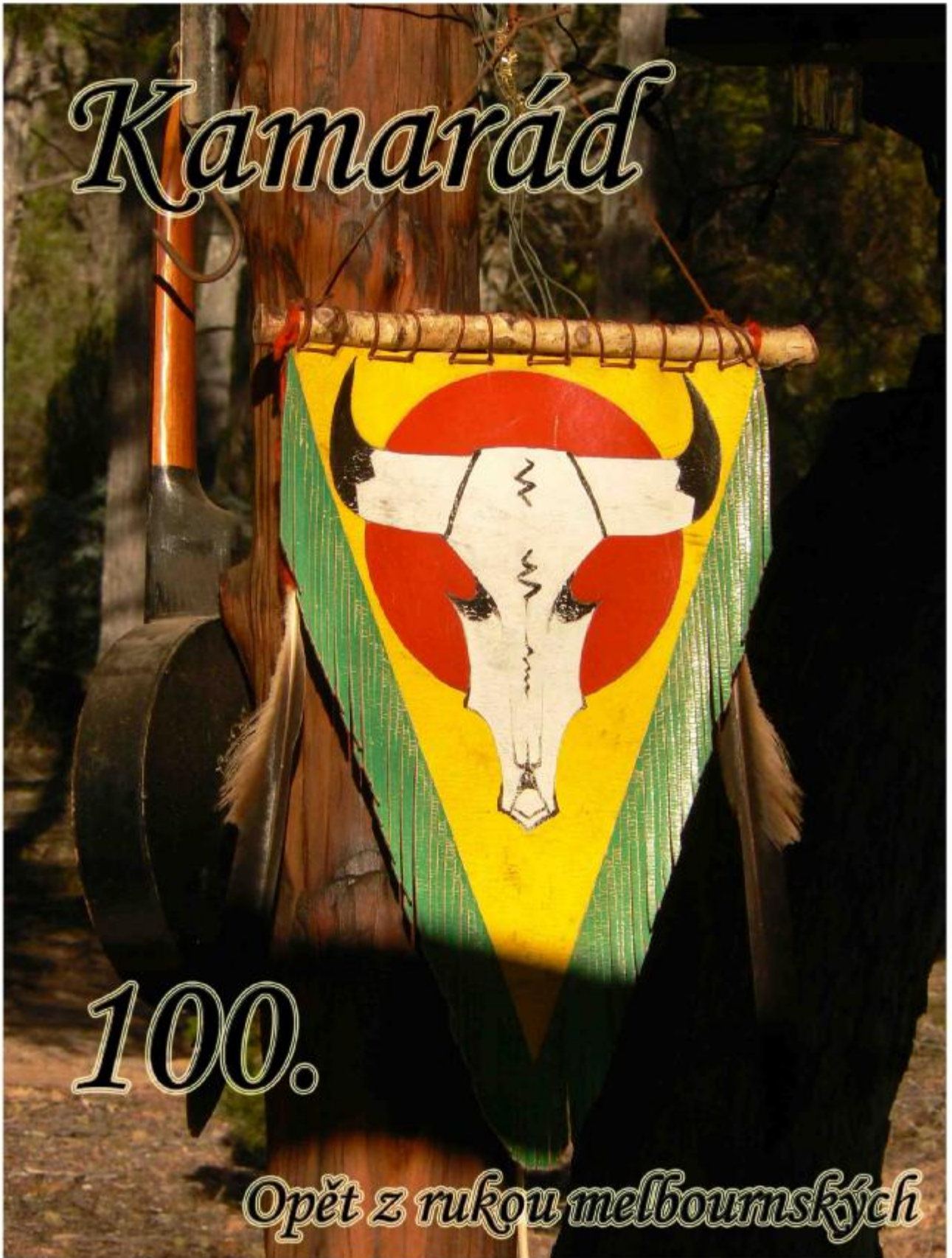

Kamarád

100.

Opět z rukou melbournských

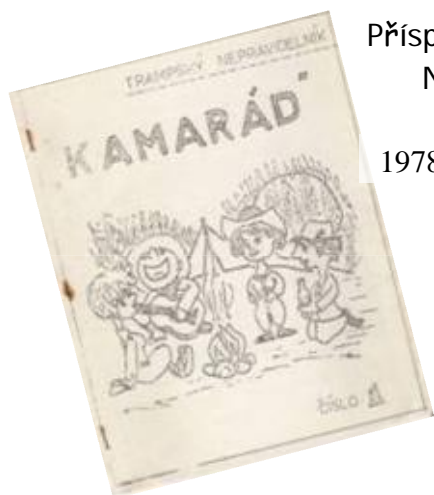
Kamarádi,

dostává se Vám do rukou sté číslo australského nepravidelníku "Kamarád". Je to neuvěřitelné, ale v roce 1978 vydala Redakční rada (Marcela A Jirka Kolman, Pop a Gody) první číslo "Kamaráda". Těch čísel pak následovalo 59. Převážnou zásluhu na vydání těchto čísel má Marcela Kolmanová. Po ní převzali žezlo Buchtovic a zrodilo se dalších 40 čísel. Nu a na letošním celo-australském 38. potlachu byl "Kamarád" předán melbournské partě, která se nabídla v tradici Kamaráda nadále pokračovat poté, co Buchtovic oznámili, že chtějí již skoncovat s vydáváním!

Především chci poděkovat Marcele a Buchtům, že po celých 29 let pečlivě a neúnavně na Kamarádu pracovali! Teprve nyní si člověk začíná uvědomovat, co práce je v tom zahrnuto.

Kamaráda po technické stránce povede Mirek (Jeremy), náš počítačový genius, jinak na úpravě se bude podílet celá melbournská stará sestava a na náplni vy všichni pardi... ze všech koutů světa!

Všechny příspěvky budou otisknuty tak, jak přijdou, a to i s pravopisnými chybami! Žádná cenzura nebude, ale politické příspěvky nebo vyřizování účtů mezi kamarády / kamarádkami nebudou vytisknuty. Jinak budeme pokračovat v tradici tramského nepravidelníku, který bude vycházet 3x do roka a to i na webové stránce www.kamarad-au.net a pro kamarády, kteří nemají přístup k Internetu, bude posílán poštou. Snažíme se snížit výdaje za poštovné, které je momentálně největší položkou ve vydávání a pak následuje tiskárna a papír.

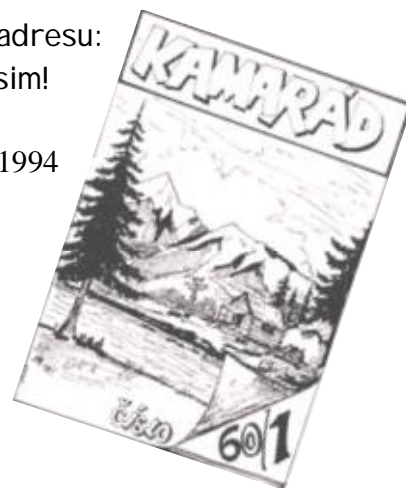

Příspěvky, i peněžní, posílejte na Mirkovu domácí adresu:
Na šeky, nebo money-orders pište J. RUS prosím!

1978

Jeremy Rus
6 Beryl avenue
Oakleigh South 3167
VIC. AUSTRALIA

1994

„Internetová komunikace“ kamarad@optusnet.com.au

Držte nám palce!

Ahoj Vojta

Úvaha nad nejdéle vycházejícím trampským nepravdělníkem.

Uvažovali jsme, zda nechat ukončit vydávání našeho Australského trampského "občasníku" Kamarád.

Naše nostalgické povahy nás přesvědčily, že budeme ve vydávání pokračovat. Nebylo to jednoduché rozhodnutí.

Co tak přejmenovat občasník Kamarád na "Bumerang"? To samozřejmě ne! Nové jméno, nový trampský časopis? To my nechceme!

Začali jsme s vydáváním Kamaráda před 29ti lety. Je to nejstarší trampský časopis.

V době kdy vyšlo první číslo Kamaráda, Internet a s ním E-mail nebyl k dispozici. V zemi trampingu, Československu jsme měli kamarády, kteří nemohli přispívat písemně do našeho časopisu.

Dnes, kdy vychází 100té číslo, je situace jiná. Trampí po celém světě se navzájem sešli na už 7. celosvětových potlačích, většina trampů je ve styku přes E-mail a trampové žijící mimo Česko a Slovensko navštěvují svoje kamarády tam, kde spolu jezdívali na čundr.

Před lety jsme rozmnožovali Kamaráda na cyklostylu. Dnes máme k dispozici moderní technologii. Dodržíme styl Kamaráda, je to dlouholetá tradice, ale použijeme tuto technologii. Máme to mnohem jednoduši než před lety. Také vy to máte jednoduši nám posílat svoje psané příspěvky touto moderní technologií. Počítač nebo-li Komputer má dnes skoro každý z nás. A kdo nemá, nevádí. Pošta ještě pořád funguje.

V tomto čísle bychom vám chtěli připomenout jak vzniklo vydávání Kamaráda.

Přetiskujeme první úvodní článek který vyšel v prvním čísle v roce 1978.

Máme 29té výročí a 100té číslo, je to důvod k oslavám!

GODY

M o t t o :

Tramping. Sebestačnost v divočině. Netreba "zdolat" strmé hory a divoké rieky, ale zdolat sebe a naučit se žít s prírodou, nie proti prírode. Primiěšaj trochu romantiky a máš Tramping.

Indoš

Vraceli jsme se z 9. australského potlachu zpět do Melbourne. Jel s námi také Indoš, starý čundrák(z Bratislavy, osada Dakota) žijící na Tasmánii. Plni dojmu jsme většinu času po cestě zpátky mluvili o trampingu, jeho podmínkách v Československu, kde vznikl, jeho podmínkách tady v Austrálii a vůbec ve světě. Bavili jsme se s kým si dopisujeme, kdo všechno je venku a s kým jsme kontakty ztratili. A tak vznikla myšlenka. Proč by si všichni trampí nemohli "dopisovat" či být v kontaktu prostřednictvím oběžníku? Byla by to forma trampského časopisu, který se bude vydávat v Austrálii a posílat do celého světa, do míst, kde žijí čundráci. Ti nám budou posílat články na náměty, které nás zajímají - zážitky z čundru, historie a přírodní ráz míst kde trampové žijí, co se chystá i zprávy co se kde dělo. Může tu být místo na rubriku Kamarádi hledají toho či onoho, výměna výstroje a výzbroje, dále písničky, básně, zprávy z osad a campů, něco zajímavého na pokračování, vtipy, vhodné návrhy a podobně. Bude to časopis, který bude psát o nás všech a pro nás všechny. Je proto také na nás Všech,abychom vydávání KAMARÁDA podpořili. Každý z nás zažil nějakou historku, složil písničku či píseň.

Rozdělte se o svoje zážitky a zkušenosti. Úspěch KAMARÁDA závisí na Vás. Posílejte nám co nejvíce Vašich článků - příspěvků, čekáme na ně. Pište na adresy:

Tady byly adresy Godyho a Kolmanů

A pak článek pokračuje....

Na vydávání tohoto časopisu budou spolupracovat trampíři ze Sydney a Melbourne. Vytvořili jsme "Redakční Kruh", skupinu složenou ze čtyř kamarádů, ostatní australské trampíři slíbili spolupracovat. Oběžník budeme distribuovat bezplatně, avšak peněžní příspěvky, které budou použity na materiál a hlavně poštovné budou vítány. Oběžník bude vydáván nepravidelně, ale nejméně jednou za tři měsíce. Alespoň první čas, než víc a víc kamarádů a kamarádek začne posílat články. Zasílejte nám Vaše dopisy - články lodní dopravou. Čas není důležitý ve většině obsahů. Doufáme, že naše práce nebude nadarmo.

Zdravíme Vás -Ahoj- Za redakční kruh: Gody, Kolman, Marcela, Pop

Psal se rok 1978

Trampí sobě.

Gody

38 POTLACH – BOMBALA RIVER

At' již stojíte před tou mohutnou pagodou uspořádaného dřeva za přicházející tmy poprvé nebo již nespotečně, vždy vámi prostoupí ten zvláštní pocit kamarádství. Ta chvíle kdy za přibývajících tmy se scházejí siulety postav, tu a tam probleskne svit baterky. Hlasy nejsou tak zvučné, spíš tlumeně se rozléhají u nás pod eukalyptovými velikány, jinde pod borovicemi, či jinými lesními obry. To je vždy stejné, za malou chvíli někdo promluví, vše ztichne a čtyři kamarádi přijdou se svými pochodněmi, aby mohla vzplanout ta mohutná hranice ve středu kruhu dobrých kamarádů.

Tak to vypadá snad všude a nevidím důvod proč by náš 38 potlach měl být jiný.

A také takové to bylo, Buchta, který potlach uváděl vyzval Hrobníka a tři kamarády na návštěvě z Čech, aby za zvuku kytar zapálili náš 38 potlach. Pak už to vypadalo jako na každém potlachu s výjimkou toho, že se nesoutěžilo o ceny, ale o veliké umí od bavících se kamarádů okolo ohně.

Každý kdo přidal kousek svého talentu do společné zábavy byl odměněn upomínkovou plackou.

Potom nastala volná zábava a to v pravý čas, protože chladno se začalo vkrádat do našich starých kostí.

Kolem ohně se začal nahřívat kde kdo. Kamarádi hudebníci se sesedli společně a hrálo se dlouho do noci. Ba co dím, Jarda hrál až do samého rána, až už prostě nemohl a měl prsty nateklé jak špekáčky.

Ráno, sluníčko dělalo divy a tak po studené noci ani pamatka. Těch pár dětí, kteří se tam sjeli si odbylo svoje soutěže časně ráno kolem desáté, za fandění rodičů a prarodičů.

Ostatní když už vstali, tak se mohutně posilovali vydatnou snídaní.

Všichni ti malí dostali speciální placku, (medaili) kterou pak nesundali z krku až do doby odjezdu.

Jediná soutěž, kterou poslední dobou děláme je hod nožem a sekerou

První cenu získal Hrobník z Melbourne,
Druhou Vláda z Tasmanie a
Třetí Karel z Adelaide.

A stává se i to, že narozeniny se nevybírají. Letos v neděli odpoledne slavil Cvrk svoje, což byl důvod k posezení, napítí a také k labužnickému papání, Božčiných dobrot.

Jak vypadá pondělí, to jistě víte. Malé děti nemůžou dospát, a tak je pro každou ženskou umění uniknout, před jejich pomlázkou někam do mlází. Prostě pomlázka musí být. Letos jsme vehementně barvily pravá vajíčka. Já v cibulových šlupkách a ostatní dívky to vylepšovaly různými lístečky a větvičkami.

Za pár let z nás budou dokonalé malérečky. Klukům to ale bylo jedno a tak si k snidani davali ohnivou vodu a vařená vajíčka at's ornamenty či ne.

Pak ale nastává ten smutný čas, kdy se pomalu skládají stany a z aut se ozývá volání Ahoj.

K večeru se scházíme kolem jednoho ohně a mezi stany jsou mezery, po všech těch kteří už se pomalu blíží k domovu.

Poslední večer ve společnosti kamarádů a pak se zase rozjedeme po svých a budeme se těšit, že se po roce zase v hojném počtu sejdem na našem dalším potlachu.

Buchtice

Jak jsme jeli na Potlach:

Už se stalo skoro tradicí, že jedu na Potlach s kamarádem Ježkem. Také letos. Už par dní před tím, vše zorganizoval kytarista Jarda, starý trampíř z osady Údolí Děsu, kdysi dávno na Sázavě. Domluvili jsme se, že pro mně přijedou ráno, okolo deváté, abychom přijeli do Hnědých hor včas, za světla. Tak tedy v 09.00 jsem stál před domem, za slabého deštěku, u nohy pingl a klucí nikde. Nažhvil jsem debil-mobil (vot takaja technika) a dozvěděl se, že to je tak jako vždycky, Ježek běhá od auta k domu a zpět, nakládá a vykládá saky-paky ale ze už přijedou brzy. Říkal jsem si, "nehleď' půjčenému koni na zuby" a drž zobák. Totiž, Ježek má starý, ale prostorný van, kdežto svůj řidičák "vypil". Já auto nemám, Jarde své, pořadné, také ne, tak většinou jezdíme ve třech, vždy se šábneme o peníz na petrol (díky těm nenažraným bastardům stale dražší) a Jarde se se mnou vždy střídá v kočírování, kdežto Ježek nás naviguje a buzeruje. Celou cestu ta stará kobyly běžela jako mladá a tak jsem se těšil, jak tradičně zastavíme v Cooma na kafičko u Piráta, který je letos slaměným vdovcem. Několik kilasků před Cooma, však autíčko začalo kašlat, chrochtat až jsme mysleli, že budeme mít soukromý potlach u škarpy, ale pak z kopce, se zase rozeběhlo. Všichni tři jsme zkušené šofěři, ale žádný z nás mechanikem! Jakž-takž jsme dokulhali do kopce ke kamarádu Pirátovi, který už měl sbaleno, že budeme po kafi pokračovat na potlachoviště. Vyrázili jsme, ale obava z nemocné kobyly zůstávala. Předtím Ježek usoudil, že to může být "pecka na rozdělovači", či voda v nádrži a chtěli jsme tam dát fr'ana metalspiritu a zatím jsme za Pirátovým vanem pokračovali do kopců směrem na

Nimitabel, kde má Pirát farmičku a kde si chtěl vyzvednout stan. Ježek neztrácel dobrou náladu, protože stále ředil svou velkou flašku čaje kořalkou, ale já s Jardou jsme s napětím sledovali tuberácké kašlaní motoru. Když konečně, asi 20km od Cooma jelo auto tak nanejvýše 15-20 km/hod., Pirát otočil svůj van a prohlásil: "Hošani, tohle nemá cenu, otočte koně, zajedeme do Cooma, přespíte u mně a zítra, protože je pracovní sobota, přesto, že jsou Velikonoce, najdeme nějakého mechanika (veterináře k naší kobyle) a snad to spraví." Poslechli jsme jej, pomalu a hlavně díky tomu, že to bylo většinou z kopce, jsme dokulhali k němu. Večer jsme ztrávili úplně mastňácky a v pohodlí u televize, kde jsme se řehtali při pořadu "Hospoda" a při popíjení domácího "Coopera", který Pirát vaří a vylepšuje chmelem. Ježek přinesl láhev domácího (vlastnoručního) vaječňáku, ale to už na mně bylo moc, nikdy jsem nebyl velký píč(a) a teď už jsem dědek, který je rád, že je rád. V sobotu, časně ráno, jsme vyrazili s Pirátem shánět odbornou pomoc, ale mimo otevřeného krámu Repco, nebyla odborná pomoc k mání. Celí zoufalí jsme tam zajeli a na Pirátovu radu (protože měl podobné potíže se svým vanem vloni), jsme koupili a (pracně namontovali) nový fuel filter. Byla to sázka do lutrie, ale jak říkám, nic chytřejšího, nás nenapadlo. Kupodivu, ač jsme vyjeli opatrně, autíčko jelo sice pomalu, ale už nechrchlalo. Tak jsme asi po hodině jízdy dorazili na odbočku "AHOJ", která směřovala ke krásnému místu, kde už se pořádalo několik potlachů. Tento už byl 38.celoaustralský Potlach Českých a Slovenských trampů a přeže zmíněné potíže cestou, nám zatím počasí přálo! Odbočka na potlachoviště, je několik kilometrů lesem a místy obtížná pro vozy, které nejsou SUV (4x4), ale pokud kočí není opravdový moula, lze tam dojet bez nehody. Místo je to překrásně (patří to k farmě kamarádů Mikina a Kitty) i když se tam musí jet přes pozemek farmáře a uzenáře Ziggyho. Protože jsme chtěli zahangárovat, zastavili jsme jen krátce na cestě hlavního tábořiště a přestože Ježek protestoval, přinutili jsme ho aby zajel ještě asi kilák po cestě dolů, směrem k Bombala River, kde už tradičně máme s Jardou svá ležení. Brblal, ale ač malém kácel pár stromů, zavezl nás tam a pak se s autem vrátil na hlavní plac, kde už bylo "přetrampováno". Cestou k řece, jsme míjeli Chlupatce s dýmajícím domácím ohýnkem, Zdenka s vnučaty, Dawsona s Mirkou a už jsme byli na svém placku. Vyházeli bagáž a Ježek pospíchal zpět na hlavní flek, kde potom většinou setrval sedět v kabině jako wombat, jenom pocucává z flašky.

Rychle jsme s Jardou postavili stany, vypili u Dawsonů čaj s rumem a spěchali také na hlavní tábořiště, pokecat s kamarády, které jsme, některé, neviděli rok. Tentokrát tu nebyl Yetti s Mílou, Lída se Žabákem, Blcha s Muškou, Buben, Dalibor, Lovec, Gody, Tom s Vlastičkou, Jirka, Sam a mnoho jiných, ale i tak jsme nevěděli, s kým promluvit a připít si dřív! Samozřejmě, první skleničku dostáváme do ruky od Lišáka, s výkřikem: Legia Patria Nostra! a pak se hrnou pivíčka, vínečka a kořaličky nepočítaně! Uprchl jsem zpět na své tábořiště, dát něco do žaludku, abych všechny ty přípitky vydržel a dočkal se vůbec potlachového ohně. K večeru se ochladilo, tak jsme všichni oblékli protirevmaticke krunýře, pověsili baterky na krk a za chvíli už se šlo k velkému ohni. Mezitím, co se setmělo, bylo na čisté, horské obloze vidět statisíce hvězd a hvězdiček, ale kdo o nich chtěl vědět více, musel jít za Kolmanem, protože ten je jediný, opravdový odborník na naši jižní oblohu!

Pak začal 38. Potlach, uváděný tentokrát Buchtou, který umí mluvit jako málokdo, pak nastoupili naši umělci - muzikanti, jednotlivci i skupiny. Bylo to tradičně krásné, nejlepší bylo, že se neurčovalo pořadí vítězů, ale kamarádké "UMÍ", se ozvalo každému, i s cancátkem. Ještě před večerem dorazil z Dalget i Bogan s par kamarády a pak u ohně dováděl jako mladík. Připadalo mi, jako by se přišel rozloučit s kamarády, i s těmi, které dlouho neviděl, protože ho čekala za měsíc těžká operace plic. V době, kdy toto píši, už vím, že vše dopadlo dobře, záplat Pan Bůh! Živijo!

Jak už jsem se zmiňoval, jak stárnu, stává se ze mně rozmazlený pensista, který chodí spát se slepicemi (doma s tou mojí, jednou). Takže, když u ohně nastala "volná zábava", počkal jsem na pár krásných, poetických písniček adelaidského Karla, na buičský song Mexe, který dává zakouřit trampským konservám, zasmál se řetězu vtípů, podávaných neopakovatelným hantecem kamaráda Cvrka a pak jsem odešel do hajan. Tak jsem ten potlachový večer přišel o divoké, tradiční písničky Jardy, Žanka, s Mikinem a Bubrem a Škoblou, ba i Ježek si zahrál. Druhý den jich mnoho vospávalo jako sysli. Náš Jara vstával až odpoledne a pak si šel ještě zdřímnout, však prý vyváděl a dupal u ohně až do 05.00! Když se (k polednímu) většina kamarádů a kamarádek konečně vzbudila, chodilo se na návštěvy a ti otrlejší

pokračovali v popíjení. Ja "přebrodil" Bombala (spíš creek, než river) a na louce, kde předtím nikdo nikdo netábořil, stanovala parta Mex, Hrobník, jejich děvčata a jiní. Tam mi Bobina naservírovala sensační gulášek (i s knedlou), Mex zase dobré brandy, tak jsem měl dobrý základ k večernímu ohni. Tam opět excelovali naši muzikanti a muzikantky, srandisti a probíralo se vše co život dal i vzal, tedy vzpomínky na naše čundry ve "starých zemích" i po krajích exotických. Samozřejmě, došlo i na politiku, ale ta brzo sklouzla na zdraví (a jeho potíže), běžné, přátelské drby o přítomných i nepřítomných. Cestou zpět, jsem obdivoval krásnou Toyotu 4x4 kamaráda Josky, který tam byl s kamarádkou Wikky, pojedl u nich dobrých jatýrek a zároveň mně potěšilo, když mě pozval, že napřesrok, na 39. mě vezme s sebou v luxusu jeho zbrusu nové kobyly -Toyoty. Odpoledne, po rozloučení se všemi, jsme se všichni tři opět vydali na cestu do Sydney, stále v napětí, ale trip proběhl bez poruch, tedy to opravdu musel být ten filtr, který Ježek neměnil, co auto měl. Ještě na závěr, jedna z mých nejhezčích vzpomínek na tento potlach, bylo u ohně poděkování melbournského Vojty a Mexe (Koliškina) Buchtovi a Buchtici, za dlouholeté, obětavé vydávání našeho občasníku KAMARÁD, tak jako oni před lety poděkovali Tulačce a Kolmanovi za totéž. Ted´ se této čestné, trampské štafety ujímá kamarád Mirek, zvaný Brouk Pytlík který to (věřím) bude vydávat úspěšně dál, pro radost nás všech, v Melbourne, Sydney, Adelaide i ostatních vesničkách a samotách!

Toto budiž příspěvkem do prvního, nového čísla. AHOJ !

Zdraví Vas SVEN (Kdysi) z T.O. NAVAROVSKÝ NETOPÝR

Ze strojopisu do této podoby předatloval Mirek

MUZZEA, KOSTELY, HŘBITOVY A PIVO.

Chytla nás toulavá. Bush je momentálně samý popel – tak tedy do města. Na slezině se domlouváme kde a kdy se sejdeme na nádraží Jižní Kříž – Melbourne.

“Myslela jsem, že bude lít.” “Já taky.”

Krajina ubíhá kolem nás, jedeme rychlíkem na severozápad od Melbourne. Blankytně modrá obloha a slunce pálí přes okno vagónu. Od Sanbury staví vlak na Macedon, Woodend, Kyneton, Malmsbury, Castlemaine a dalších celkem osmi stanicích. Devátá je Bendigo.

Zvlněná krajina je zajímavá. Dokonce projíždíme dva tunely. Při pohledu z vlaku se mi nejvíc líbí Castlemaine v zeleni stromů. V těchto krajích by jeden mohl lehce zakopnout i o valoun zlata. Po dvou hodinách konečně Bendigo.

Město samo má asi 96 tisíc obyvatel. Za zlaté horečky se tu vydolovalo zlato v hodnotě dnešních 96 bilionů Australských dolarů a těží se tu dodnes. Ty peníze z minula jsou vidět na architektuře města. Místa jako budova Staré Pošty, kde si vyzvedáváme mapky města a kde je také muzeum, Bendigo Art Gallery, Performing Art Centre, Bendigo Town Hall, Law Courts, Regional Institute of TAFE a hlavně hotel zlaté horečky Shamrock Hotel, to jsou velkolepé stavby. Je to pastva pro oči, aspoň v Austrálii. Dále fůra kostelů, jejichž věže ční nade vším. Procházíme ulicemi, kde na nás dýchá historie Victorie.

Chceme navštívit mimo jiné i Čínské muzeum. Hladové zastavujeme nejdříve na čínu v restauraci. S plným žaludkem je pochod veselejší. A hurá do ulic. Překračujeme Bendigo Creek, přes který vede množství můstků a po druhé straně kráčíme parkem směrem k Čínskému muzeu. Je polední přestávka a odevšad se rojí študáci. Slunce pálí a jen stromy trochu stíní. Konečně na místě!

Čínani patří do historie tohoto města. Za zlaté horečky jich sem zavítalo na pět tisíc. Dodnes se tu zachovala čínská komunita.

V muzeu nacházíme obrovské draky, které zaplňují dokola celé první poschodí, ale tam se nesmí, protože by lidé mohli z draků odlupovat zrcátka, kterých mají na tisíce. Draci jsou ale

dobře vidět. Staré fotografie, kutací nástroje, ve vitrínách krásné oděvy a obuv vyšívána zlatem, rovněž tepané tiary a různé umělecké předměty jsou všude. Předměty denní potřeby bohatých i chudých – porcelán, vyřezávaný nábytek a postele, které by mi nevadily ani dnes.

Po prohlídce muzea míříme naproti přes ulici do Čínské zahrady. Nedostatek vody v Bendigu je tu citelný. Nevím jak ty zlaté rybky přežívají v jezírku plném blue-green algae? Ještě vylézáme na vyhlídkovou věž v zahradě. Na druhé straně za říčkou vidíme temple, takže víme kam dál. Ven ze zahrady a přes můstek. Sucho tu píše. Říčka, která je regulována asi do výše třech a půl metru, ze starých dobrých časů, se ztrácí. Vidíme tekoucích asi dvacet centimetrů vody.

Za můstkem je hlavní brána do tohoto čínského zákoutí. My ale jdeme doleva do Temple „Guan Yin” - čínská bohyně milosrdenství. Na oltáři leží květiny a ovoce obětované bohyni. Před templem se pálí incense. Prohlížíme si malby na stěnách okolo templu a pak jej opouštíme. Zpátky do ulic Čínskou Branou. „Jsem smedná!” praví Bláža a od té chvíle brázdíme sem tam ulicemi ve snaze najít nějakou hospodu.

Za rozkvětu jich tu bylo na čtyři sta, ale teď marně hledáme jednu otevřenou - to je asi tím, že je pondělí.

Míjíme jen jednu, ale ta je jen pro hluché. Nakonec končíme v nákupním středisku u nádraží, kde je prodejna lihovin. Kozel a Plzeňské konzumujeme v zeleni parkoviště. Připadám si jako santusák. Otevření piva provedeno o nákupní vozík - moc to pění, další o hranu betonového kvádrů. A už se zase se zájmem rozhlížíme po městě. Ty věže co ční nade vším, jsou náš další cíl. „To je krásný den” raduje se Bláža.

Ono to není tak jednoduché dostat se k těm věžím, ikdyž to vypadá tak blízko. Zaujal mě pohled – ve předu kulatá budova s barevnými nápisy „DRIVE IN”, prodejna lihovin – za ní plochá střecha budovy asi TELSTRY, neb jsou na ní: jeden velký radioteleskop, skoro jak ten v Parks, další trochu menší a pak řada malých. Jak to ta plochá střecha unese? V pozadí vyčnívají věže katedrál. Pohled jak pěst na oko.

Přesto ty budovy mají společný spirit – ualism. Dělán si fotku.

Procházíme okolo různých kostelů, ale nejsou otevřené. Možná, že je to tím pondělím, nebo opatřením proti vandalům. Nakonec šplháme nahoru ke katedrále Nejsvětějšího Srdce, která je taktéž zavřená.

Ještě, že záchody jsou otevřené.

Katedrála je postavená v novogotickém slohu a rozhodně vypadá větší, než katedrála St. Patrika v Melbourne. Zajímavé je, že byla dostavěná až v roce 1977. Pak znovu okolo dalších zavřených kostelů.

Z kopečka se nám otevřel pohled na město pod námi.

Zase dolů. Opět překračujeme hlavní třídu – Pall Mall – s koleje. Poslední tramvaj, mluvící, jezdí jako atrakce pro turisty. Vozí je po Bendigu a končí v Central Deborah Gold Mine, kde se turista může nechat spustit 60 až 80 metrů pod zem a zkusit kutat zlato. Hloubky nejsou pro mě!

Ostatní tramvaje se nachází v Tramvajovém muzeu.

protože nemůžeme při prohlídce města zakopnout o zlato.

Opět v ulicích Bendiga. Abychom nic nevynechaly, zastavíme se v cukrárně. Přecpané se plížíme ke stanici vlaku. Myšlenka podívat se na Hlavní hřbitov za drahou vadne stejně jako my. Nasedáme do nejbližšího vlaku a jedeme zpět do Melbourne spolu se studenty ze škol. Ani neregistrujeme druhý tunel, neb se provádí, jak říká Bláza „Power Nap.” Konečná. Loučíme se spolu a s Bendigo vláčkem na Jižním Kříži, a lokálkami směřujeme k domovům. Moje auto stojí opuštěné na parkovišti. Nasedám do něj a už se těším domů.

Den nám vyšel dobře, zvládly jsme toho hodně. Ale co mi na Bendigu vadí - to jsou ty asfaltové ulice,

Všem připomínám, že pondělí není vhodné na návštěvu Bendiga.

P. P. P. P. P.

ZIMA NA KRKU,

a to oficiálně od dnešního dne 1. června.

V Austrálii začíná zima 1. června, jaro 1. září a tak dál. Ne, nemají jiný kalendář a taky je tady rovnodennost a nejdelší a nejkratší den v roce a podobné přírodní úkazy, ale přece si kvůli tomu Australané nebudou pamatovat tak složité daty jako 20. nebo nedejbože 21. Podezřívám je, že z úplně stejného důvodu založili novodobou Austrálii, tj. Australský svaz 1.1.1901. Kdoví, kolik let na to datum čekali. Přesně to odpovídá australské pohodovosti, kterou můj strejda nazývá leností. Zatím jsme se nedohodli, kdo má pravdu, ale jeden z mých argumentů pro pohodovost je, že oni v tom svém klidu mají čas na úsměv pro kolemjdoucího na ulici, na optání v obchodě Jak se máš a vyčkání na odpověď, na pozdrav třeba jen při společném přecházení silnice... a dál sbírám argumenty.

My všichni školou povinní budeme mít zimní prázdniny. V červenci. To sou věci, co? Ale to teprve bude a já vám musím napsat o tom, co bylo.

Měsíc na cestě byl úžasný.

V **Brown Mountains** v údolí řeky Bombala jsem byla já a další stovka kamarádů na 38. australském potlachu. Předcházely tomu každodenní diskuze se strejdou, který nemohl pochopit, proč skupina lidí jede obrovskou dálku, spí v chladnu a dešti pod stanem, riskuje nachlazení, vaří na ohni, nemají tam pitnou vodu, proč ten potlach neuděláme někde v motelu a další mraky dotazů. Já jsem zjistila, že po letech trampování nemám rozumnou odpověď a slíbila vysvětlení po návratu. A tak mě strejda vyprovázel s těžkým srdcem. Celou cestu na místo (580 km) nás neopouštěl déšť a dobráci v autě mě uklidňovali: „V horách pršet nebude. Tam bude sněžit.“ Projížděli jsme Sněžnými horami, takže jsem věřila všemu. Ale Pajda se smíloval nebo ho australáci podplatili nějakou tou klokankou, v pátek nad Hnědými horami zavřel kohoutky, roztáhl slunci oponu a do pondělí to tak nechal. V noci zapálil měsíční lucernu, aby si na ty trampíky posvětil. Díky Kolmanovu názornému předvedení (opakovanému) jsem se naučila hledat a najít Jižní kříž. Vám to připadá jako prkotina, ale kdo jste četl moji knížku, víte, jak jsem po něm minule třicet nocí zoufale a bezvýsledně pátrala. A kdo jste ji nečetl, věřte tomu, že pokud vám to nikdo

nevysvětlí, najdete Jižních křížů na obloze aspoň dvacet. Loučení probíhalo na velikonoční pondělí, takže jsem mokro v očích mohla svést na bolestivé údery karabáčem. Zvyky se dodržují i v buši a vybušili nás důkladně. Ale brečet se mi chtělo z jiných důvodů. Myslela jsem na všechny body připravené jako vysvětlení strejdovi: na to, jak přijdu mezi neznámé kamarády a hned se jich několik nabídne, že mě na potlach vezmou autem, kolik lidí mi přiveze teplé oblečení, protože s sebou žádné nemám, na místo, kilometry vzdálené od civilizace, kde je jen průzračný potok a letité eukalypty, na slzy, které tlačím za oční víčka, když jako čestný host zapaluju hranici, na spoustu písniček, které zpívá sto lidí jedním srdcem, na hvězdy, které sestupují níž a nevěřičně mrkají, na lidi, které vidím poprvé a mám si s nimi hodiny co vyprávět, na oheň, do kterého celou noc koukám, jako kdyby ho právě přinesl Prométheus od bohů, na polívku, do které každý přihodí, co mu zbylo a devadesátiletý Ray vzdychne: „Ta je jako od maminky,“ na volnost, kterou vdechuju současně s vůní ekalyptových silic... A stejně jsem veškeré vysvětlování nakonec vzdala. Kdo nikdy nemiloval, nepochopí význam slova milovat. I když mu budete sebarvitěji líčit bušení srdce, smutnou touhu, adrenalin prvního doteku, krásu probdělé noci. Nemůže pochopit, není schopen. Stejně tak nepochopí naše pocity jen ze slovního popisu ten, kdo nikdy netrampoval. A podobnost je ještě v jednom, čistě mezi námi - ono fakt pro zamilování i pro trampování nelze najít rozumné důvody. Naštěstí je řůra lidí, kteří se nerozumně zamilovávají a další řůra těch, kteří nerozumně trampují. A když se zamilujete na trampu, to už je holé bláznovství. Jenže to jsem se nějak rozfilozofovala.

Po potlachu začalo moje cestování s Vilmou, kamarádkou z Prahy. Nejprve nás vzal Fanda do **Adelaidy**, a tak jsme se ocitly v South Australia. Prochodily jsme město, koupaly se v „Southern ocean“, pozorovaly pelikány na Bonney Lake, hledaly tučňáky na ostrově Victor Harbor, fotily se s koalama a lálaly klokany na sendvič, jezdily na lodi po řece Murray.

Po týdnu jsme přeletěly do **Sydney** ve státě New South Wales. Fotily se u Opery, přelezly Harbour Bridge, pozorovaly žraloky, naštěstí jen v akváriu, v Botany Bay vzpomněly kapitána Cooka, za deště se snažily pochopit krásu světoznámé pláže Bondi, dávaly si pivo v čínských hospodách, plavaly v Pacifiku, prolezly Modré hory zbarvené opravdu modře oparem z eukalyptových lesů, obešly sestří trojčata, zažily den válečných veteránů ANZAC, jehož oslavy začínají ve 4. ráno, jako vycházelo slunce nad Gallipoli, kde zahynulo v první světové válce přes osm tisíc australských a novozélandských vojáků.

Další letadlo nás vyložilo o něco výš na sever na **Gold Coastu** ve státě Queensland. Tady jsme si užívaly pláží a slunce, na Surfers Paradise pozorovaly koho jiného než surfaře, sbíraly mušle, vykuleně zíraly na deštné pralesy, potkávaly lidské rasy celého světa v kosmopolitním Brisbane, večer se s kamarády hrálo na kytary a zpívalo.

Všude nás provázelo červené víno - krev Austrálie. A taky pohostinnost kamarádů. Přesvědčily jsme se, že tramp má doma vždycky pokoj pro hosty. I kdyby bydlel v jednopokojáku. A stejně to je s jeho srdcem. Díky!

Jen pro ty, kteří mají v paměti, jak mě první cestu Austrálií doháněla k šílenství písnička Made in Pade, tak Vilma je manželka Padeho, o kterém Wabi Ryvola písničku složil. Vilma mě nedoháněla k ničemu, je to skvělá kamarádka a jsem ráda, že se naše cesty alespoň na ten měsíc spojily.

Nastalo loučení, pro Vilmu návrat do Čech, pro mě do státu Victoria, ke strejdovi a do školy. Tam jsem zjistila, že opět nerozumím ani učitelce, ale korejské spolužačky se na mě radostně vrhly a objímaly mě, a tak jsem se smířila s osudem, hodila aktovku, teda baťůžek, na záda a každé ráno si kráčíím srazit sebevědomí za vlastní peníze. A stále čekám, až v angličtině nastane ten okamžik, o kterém všichni emigranti mluví: „Ono se to pak najednou zlomí.“

Čímž jsem u mé sladké vidiny, když už se to neláme, tak aspoň budou zimní prázdniny. Huráááá na hory. Co to kecám, hurááááá k moři!!!

Z Klokaniánu se loučí Marta - Pelda

1. června 2007, <http://www.petrpetra.net>

POTLACHÁNÍ U KLOKANŮ

Zapálit hranici z polen blahovičníků
zalomit palec a šeptat slova díky:
Jirkovi za odvoz a Zdeni za nocleh
Vojtovi za bundu a větu: „Tu si nech,“
Marcele za péřovku, kdyby snad padal sníh
Čopovi za dobroty, jež nacpaly můj břich
Hrobníkoj za oheň, celou noc dobře hřál
Buchtovi za proslov a Bubrovi jak hrál
Pajdovi za slunce, že zavřel déšť a bílé srajdy
a taky za pozvání Fandovi z Adelaidy
Rayovi za moudrost, tu nenese jen věk
a Mikinovi díky za přenádhernej flek.

Po ty dva večery jsme měli k hvězdám blíž
jo, díky Kolmane, našla jsem Jižní kříž.
No prostě díky všem, kteří jste na potlachu
byli
a o ždíbec trampskýho srdce se se mnou
rozdělili.
Každíčkou vzpomínku na Australanů partu
zamykám ke šperkům místo svých diamantů.

Australským kamarádům, Pelda

Indiánská Moudrost

Dva vlci

Jeden večer vzal starý Indián svého vnuka a vyprávěl mu o bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: „Synku, ta bitva v každém z nás je jako mezi dvěma vlky.

Jeden je špatný. Je to vztek, závist, žárlivost, smutek, sobeckost, hrubost, nenávisť, sebelítost, falešnost, namyšlenost a ego.

Ten druhý je dobrý. Je to radost, pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, věrnost, soucit a důvěra.“

Vnuk o tom všem přemýšlel, a pak se zeptal:
“A který vlk vyhraje?”

Starý Indián odpověděl: “Ten, kterého krmíš.”

Toto je věnováno všem kdo znají touhy do dálek, kletbu šedých silnic s jejich únavou a jitra nadšená jako hejna vodních kačen.

Když v jarním slunci
oschnou silnice
a vítr nosí vůně
dálných moří,
tuláci opouští své
sklenice
a touha po dálkách
v očích jim hoří.
Tulákům starým

domovem je svět
jen z jedné sklenky nedovedou pít.
Stále osudem štván
věčným jsem kyvadlem své touhy

dnes Afrika zítra Turkestán
život snad není tak dlouhý.
Kamaráde, vím co vidíš!
Veliké parníky, černošek prsa, oči
a výkřiky přístavních světél.
Vím co piješ.
Dětinský nápoj tuláckých smutků
do něhož ničemný paprsek slét.
Ty víš co rozbouřená řeka umí
a dýchals vonné větry Bretaně
chutnals písky žhavých pouští
a slyšels na širém moři rachocení deště,
tož na tu cestu jednou ještě.

Poslal Ray Černý

Mexické střípky v české krosně

HANKA HOSNEDLOVÁ

Moje první setkání s Mexikem bylo pro mne i mé dvě spoluputovnice poněkud šokující. Představy, že jedeme do zaostalé a chudičké země třetího světa, k čemuž přispělo i odrazování přátel od naší cesty, na níž nám prorokovali nejméně okradení, ale i třeba loupež či zamordování, vzaly za své hned při ranním vystoupení z autobusu v hlavním městě – v Mexiko City.

Brada mi padala níž a níž jen při průjezdu městem, které Mexičani nazývají Ciudad de México a na jehož ploše ve výšce 2240 metrů nad mořem žije víc než dvacet milionů osob, nepočítám-li ty tisíce lidí, kteří sem každodenně přicházejí z venkova, a těžko evidovatelné a stále se rozrůstající slumy na okrajích této aglomerace. Jen si představte, dvojnásobný počet obyvatel, než má celá naše republika, v jednom městě! Vroucí kotel barev, zvuků a dění. Historické paláce, katedrály a kostely, reprezentativní stavby, univerzity, bohatá nabídka luxusního

i levného zboží, moderně oblečení lidé a spousty sebevědomých mladých kluků a dívek... Nikdo nás nechtěl okrádat či vraždit, spíše naopak – potkávala nás snaha pomoci, přestože nemluvíme španělsky, zájem o naši zemi, úsměvy, vstřícnost...

Z trampských zvyklostí sice musíte občas poněkud slevit, ale na oplátku se dostanete zase do společnosti backpackerů, tedy lidiček z celého světa s batohem na zádech, kteří také zrovna neoplývají penězi. Setkáváte se s nimi v hostelech, v internetových kavárnách, na místech s historickými památkami, vždy ochotnými si s vámi vyměnit své zkušenosti a zážitky. A pozor – nejsou to jen mlad'osi ve studentském věku, což mě s tímto faktem smiřovalo ještě více.

Spát pod širákem se sice dá na některých plážích, či v opuštěných parčících, ale rozhodně ne ve městech, kde vlastně nejsou ani žádné veřejné kempy. Najíte se skutečně za pár korun ať už přímo v hostelech nebo ze zakoupených potravin v marketech. Jídla u pouličních stánků sice vypadají lákavě, pokud se ale rozhodnete ignorovat možnost přivažku v podobě tzv. Montezunovy pomsty, což jsou úporné žaludeční a hlavně střevní potíže doprovázené vysokými teplotami. Naštěstí této zkušenosti jsme se přes občasné podlehnutí vůním z ulice dokázaly vyhnout. A stop také příliš nefungoval, navíc v horských oblastech, kde vás indiánský řidič posadí na korbu pick-upu, je spíše trestem než pomocí.

Při východu z hostelu nás okamžitě pohltila vřava ulice – tisíce prodavačů nabízejících svůj sortiment obchodech s otevřenými dveřmi, ve stáncích, na pojízdných vozících či jen tak na plachtě na zemi či v bedničce pověšené na krku. Každý z nich křičí na plné pecky, aby přilákal zájemce o své zboží, do toho hraje reprohudba, na každém metru jiná, houkají auta, která se pokoušejí takřka o nemožné – totiž projet tou změtí. Na ulicích pracují i řemeslníci, odbývá se zde i třeba hádání z ruky, masáže s nakuřováním a zařikáváním, úprava účesů, holení či čištění bot. Do této kakofonie se zapojovala i jakási permanentní manifestace, k našemu údivu – komunistická. Stánky s tiskovinami a drobnými předměty, knihy, plakáty s Marxem, Leninem nebo Che Guevarou, transparenty, pořád dokola hraná Internacionála a lidé připravení vysvětlovat a přesvědčovat. Trochu přitom naskakuje husí kůže z nepoučitelnosti.

Už první den nám ale bylo jasné, že pěšky nemůžeme celý ten rejstřík plánovaných pamětihodností v žádném případě obsáhnout. Takže jsme s krvácejícím srdcem sáhly do svých peněženek a zaplatily si okružní výlet po vzdálenějších památkách. Nehodlám vyjmenovávat všechny ty unikáty z předkolumbovské doby, z aztécké říše, z období Cortézova dobytelského tažení či připomínky utajeného zmasakrování asi čtyř stovek protestujících studentů vládními oddíly v předvečer olympijských her v roce 1968 anebo ničivého zemětřesení v roce 1985.

Zastavím se jen kratičce u pověstné stavby Bazilica de Guadalupe, která se prý v 70. letech začala na měkkém podloží pod nápořem věřících propadat, a tak honem postavili vedle baziliku novou, odvážně moderní, připomínající spíše futuristický palác novověku s mramorovými podlahami, pojízdnými chodníky a bohatě využívanou elektrotechnikou. Ta je již schopná pojmout tisíce věřících, kteří sem přicházejí uctít Pannu Marii Guadalupskou, jejíž obraz

v modrém rouchu se prý kdysi obtiskl indiánovi Juanu Diegovi na jeho bílé pončo. Toto zjevení je připomínáno spoustou ohromujících maleb, soch a upomínkových předmětů na každém kroku. Kult této světice je zde obrovský, a tak vás po chvíli už ani nevykolejí, uvidíte-li po kolenou se sourající a modlící se muže a ženy, kteří se takto v rámci svého pokání pohybují již od brány rozlehlého nádvoří až k oltáři v supermoderním chrámu.

Bombou byla samozřejmě návštěva pyramid Měsíce a Slunce a vůbec celého starého města v Teotihuacan. Zdá se, že toto místo, navzdory prodáváním suvenýrů a skupinkám ukřižovaných zahraničních turistů, má skutečně svůj zvláštní spirit, který vás přemůže, ať chcete, či nechcete. Když jsem se podívala shora zdolané pyramidy, vůbec jsem nezapochybovala o statistice počtu nehod a dokonce smrtelných zřícení ze schodů pyramidy. A vůbec mne nenapadlo smát se těm,

kteří zpáteční cestu dolů překonávali obličejem ke schodům a s pozadím vystrčeným ven. Schodiště pyramidy mi totiž z vrcholu připadalo jako příkrá stěna naprosto beze stupňů, až se mi zatočila hlava.

Malé zastavení si zaslouží také rostlina agáve, z níž se dá dělat spousta věcí. Samozřejmě se vám nejdříve vybaví tequilla, potom snad mescala nebo tzv. pulgeria, což je taková slizká šťáva, něco jako agávový burčák. Ale asi vás překvapí, že také třeba pevné jehlice, vlákna pro tkaní pokrývek nebo průhledný papír.

A nemůžete opustit mexickou megapoli, aniž byste večer nenavštívili náměstí Garibaldiho, kde hrají tzv. mariachi. Skupinky mužů ve stylových parádních černých, červených, bílých či jinak barevných oblecích a sombrerech zdobených spoustou lesklých flitrů zde produkují na přání mexickou klasiku – něco jako místní dechovku, ale zní to zajímavě. Hrají samozřejmě za peníze, ovšem nikdo nebrání tomu, abyste si je zpovzdálí poslechli zdarma. Rytmus břichatých kytar a nezaměnitelný zvuk trumpet přiměje některé z návštěvníků i ke spontánnímu tanci. Maně jsem si přitom vzpomněla na české Kučerovce, ti by sem zapadli jak nikdo jiný!

Ačkoliv se i v hlavním městě setkáte s venkovany v plandavých bílých plátěných oblecích a v sandálech z pneumatik, jejich svět je někde jinde. A tam se asi také nejvíce přiblížujete skutečnému Mexiku. Například v Měděném kaňonu čili Barranca del Cobre, který také nejvíc medí tramské duši. Táhne se kolem řeky Urique a asi dvou desítek dalších vodních toků v Sierra Tarahumara. Je neuvěřitelně členitý, s rozlehlými údolními vyprahlými skalnatými nebo naopak zelenými porostlými svahy tak strmými, až vás jímá závrať. Kaňon je v souhrnu větší než pověstný americký Grand Canyon a devět z jeho údolních kaňonů je dokonce i hlubších, až 1879 metrů. A nejvyšší štíty ční od jejich úpatí do výšky až 2300 m.

Abyste se mohli pokochat různými tvářemi tohoto strhujícího divadla, je dobré využít jediné zdejší osobní železnice z Los Mochis do Chihuahuy, jejíž trať měří 655 km, chlubí se 86 tunely a 39 mosty. Uvidíte ubohá obydlí ve svazích, osamělé ranče, ale také bezohledně budované průmyslové celky. Krajinu, která se nám představila chladem a neuvěřitelně studeným větrem, obývají především indiáni Tarahumarové, kterých v tomto teritoriu žije prý okolo padesáti tisíc. I přes stále agresivnější invazi civilizace bílých se snaží udržovat své tradice a zvyky – včetně jeskynních obydlí či pestrého stylového oblečení. Nedají dopustit na své šamany a božstva Slunce a Měsíce a údajně dokáží překonávat ohromné vzdálenosti během. Prý až 160 kilometrů bez zastávky a ještě si před sebou kopají malý dřevěný míč po nerovném dně kaňonu. Bohužel jsme to neviděly, takže to nemůžeme ani potvrdit, ale ani vyvrátit.

Ovšem Barranca del Cobre je pověstný i něčím jiným, a to produkcí drog, které se zde snadno mohou pěstovat v nepřístupných částech kaňonu. Proto také autobusy směřující z této oblasti jsou vojáky a celníky kontrolovány daleko pečlivěji a razantněji než na jiných silnicích. A že jsme podobných kontrol zažily celou řadu, při téhle nám běhal mráz po zádech. Zvláště poté, co se jeden z kontrolovaných mužů do autobusu už nevrátil. Ale s podobnými obětními beránky zřejmě pašeráci počítají, protože jeho kumpáni, kteří se ještě při dotazech vojáků klepali jako osika, poté podivuhodně okřáli – jejich várka drog tentokrát prošla. Raději ani nedomýšlet, kdyby si za její úschovnu vybrali naše volně se povalující batohy...

Kafe čundr do Krušných hor bez mapy.

Zkuste koupit na Moldavě turistickou mapu číslo šest! Budete se snažit marně. Že nevíte, kde je Moldava? Tak to jste asi nečetli Branaldův Valčík z Lohengrina a na běžky jezdíte jinak. Z toho, že se tam na asijském tržišti zásobíte podezřelými cigaretami a ještě podezřelejšími "dývídyčky" vás tudíž také nelze podezřívát.

Ostatně, pro ty se tam jezdí hlavně z druhé strany hranice.

Moldava je v Krušných horách, na Teplicku, na mapě číslo šest, a je čímsi úchvatně krásná, i když je to někdy krása dost skrytá. Mapu jsme začali shánět s optimismem. "Mapu? Tak tu teda nemáme," vyděsila se servírka v hospodě. "V informačním středisku? Pochybuj, žasla nad naší extravagancí.

A opravdu, mapu tam neměli. "Snad v hotelu v Novém Městě," poradila nám slečna.

Do Nového Města trefíte i bez mapy, a navíc je to spíš Nová vesnice, hotel najdete hned. Ale mapu ("Myslíte jako turistickou?") neměli. "Zkuste to na Bouřňáku," poradili a plamínek naděje opět vzplál. Nakrátko. Posmutnělý muž v číšnickém, sedící v prázdném sále s pohledem upřeným ke vstupním dveřím jako by sám potřeboval podepřít kapkou naděje. "Co blbnou?" rozzlobil se. "Jsem tu půl roku a oni moc dobře vědí, že jsem v životě žádnou mapu neměl!"

U moldavské benzínové pumpy už houstly řady tankuchtivých severních sousedů. "Mapu?" užasl uhoněný pumpař. "Přece v informačním centru, ne?" A tak se kruh uzavřel. V Moldavě žily před válkou tři a půl tisíce lidí, teď sto padesát. Je to kraj pastvin a širokých obzorů, prázdný kraj, kde ani turistické značky občas není kam umístit. Takže se tu malují zvláštní obrázky, například: Vyjdi od prostředního smrku a směřuj v úhlu třicet stupňů vlevo od osamělého stromu uprostřed všehomíra. A ono to funguje.

K čemu mapa, když se dá všude dohlédnout? Přeháním, všude ne. Slavné památkově chráněné nádraží Moldava v Krušných horách je skryto v dolíku. Na nádraží z Lohengrina, které musel při záboru pohraničí opustit výpravčí Adolf Branald, bývalo čtrnáct kolejí, dnes jsou tam dvě, a kolem to obrovské tržiště.

Slunce zapadá nad Moldavou. Emise opadly, z mrtvých lesů vyrůstají huňaté lesy nové. V hospodě severní susedé žvákají obrovské porce a Mistr jim k tomu zpívá "včelka Máájáá..." Z nádraží proměněného v byty slyšíte, jak se olej vesele škvaří v pánvích wok. Třiletá vietnamská holčička tančí přede dveřmi k výdejně jízdenek, tedy na zápraží. Tohle bude pro ni až do smrti krajina dětství.

Jak při tom nemyslet na dějiny?

Ano-nymní

aneb Víte že, víte že, víte že.....?

Víte že....Gody a Regina se vrátili z toulek po jižní Americe?

Víte že....použitím kmenových buněk (stemcells) Vám v budoucnu vyrostou i nové zuby. Doufejme že budoucnost není tak daleká, protože i nová játra by nebyla k zahazení i když nám dobře zvoní?

Víte že....Victorie jde od extrému k extrému. Nejdříve všude hoří a teď se plave!

Víte že....kluci se na vyhořelou boudu na Licole ani nedostali pro nánosy bahna u Wellington river?

Víte že....kamarád Cvrk s Božkou se zase toulají po Jižní Moravě a okolí?

Víte že....kamarád Pop nám marodí, ale na obzoru se objevila naděje neboť lékaři zjistili, že když si bude do vína mixovat mléko, tak se mu únik vápníku z kostry zpomalí či dokonce i nahradí!

Víte že....kamarád El Quatro, který vždy hravě zdolával rozbouřené vlny Macalister river, by měl dnes problémy propádlovat peřeje v ulicích gippslandských měst v jižní Victorii!

Víte že....Aleš posílá zprávu a pár dokumentárních fotek jak si Kamarádi ostrova zažili bezvadné dobrodružství cestou na potlach!

Par snimku z Vitani Jara na Ostrove.

“Ten strom padl z cista jasna po poledni v patek, asi 10 km pred potlachovistem. Jeste vsichni ani nedojeli. Byla to jedina pristupova cesta do te oblasti. Ani neprselo a bylo bezvetri. Meli jsme asi 57 dospelych plus deti. Z dalky prijel Farar z Texasu, Jeryk s Madlou z Calgary a Dlouhej Jirka z Crestonu, Skrcek z Montany”.

Víte že....Po prosincových požárech, v kterých shořela osadní bouda TO Pohody, si příroda pokusila zašpásovat a v lednu otevřela oblaka a v horách nad Licolou se odehrálo peklo, kdy vichřice s prudkým slejvákem smetla popel a prach dolů do údolí. Shořelé hory nemohly vodu udržet, a tak se z Macalister řeky stalo něco neuvěřitelného. Voda či spíše jemné bahno nabralo rychlost a prohnalo se Licolou. Naštěstí si řeka nevyžádala daň na lidských životech, ale zato si s gusem pochutnala na všem ostatním, co jí stálo v cestě. Chudáci farmáři. Napřed oheň a pak voda! Nabídli jsme našemu farmáři pomoc, kterou s radostí přijal, i když si v duchu říkal, co ti kluci z města dovedou! Úkol byl zadán – svinout dráty ze

shořelých plotů na úseku 1.5 km! Mex, Hrobník, Biggles a má maličkost jsme vyrazili zápolit s dráty. Večer coby kominíci znaveně usedli kol ohně na "louce", která spíše připomínala popeliště a teprve až ohnivá voda rozproudila krev v našich žilách, se pod hvězdnatou oblohou rozvinul krásný večer. Ráno jsme sbalili lágr a vyrazili dodělat ten prokletý plot. Poslední drát byl svinut a valíme k řece trochu se opláchnout, když začalo lejt jako z konve. Packarde díky, žes tu vodu podržel. Předpověď byla na celý weekend déšť a bouřky a přesto, že jsme byli vybaveni do nejhoršího, přec se jen lépe dělalo v suchu!

Vojta.

Víte že....jelen Švihlík nezemřel tak, jak Cvrk tvrdí? Nepadl se zkrvavenou plecí do mechu a zarudlým, smutným okem se zahleděl do myslivcovy tváře a zabečel: „Odpouštím Ti, neb nevíš, co činíš!“ Myslivec, dojat, se uchopil své kulovnice a z lítosti nad tím, co učinil, rozkousal její pažbu!

Zeptal jsem se Žanka na našem čundru u něj na farmě, který se konal pod hlavičkou “Zabijačka” – mňam mňam! Žani, jak to doopravdy bylo s tím Švihlíkem!? Je to tak, jak Cvrk říká? Žankovi vzplál v očích podivný žár, nadmul hrud', vztyčil prst k nebesům a prorockým hlasem pravil: “Cvrčkovi nevěř, ten lže, vždyť on nikdy netrempoval!!!! A Švihlík neznamená, že je švihlej, ale že je to jelen švihák. Ten byl vždy chytřej a vyvedl laně z myslivcovy léčky do bezpečí!”

Vojta

Marta (Pelda) popsala náš čundr asi takto:

ZÁPIS Z ČUNDRU

Hod'te ucho na zonku v hantecu
Žankovi od Sněžného rivecu.
Když rudoši v Práglu bačovali
hóknul: „Ja to jebu,“ a balil dekly v Austrálii.
Tam bóchal, fachčil, klepal jako rapl
až měl ty fligny progómlý a hoknu sklapl.
A pak hodil domovnicu do pravýho bušecu
splácal bévák a lapil Hanu k sobě do holpecu.
Vykómal to bezva, skvěle
póvl, štatl, facha jsou mu u řiti,
šalínu mu zonca robí
neuválí za ni love, tak co by,
bahno doma klohní a aby se dopek
mastí z teho pytlované škopek,
kóřku si sám lepí, kajtru válí a betálně béká
když se tóžíš lochčít, ptej se na Švihlíka
v ten moment s ním hnedle vášně lomcujó
jak skakoši venku když brzdu somrujó.

Byly správný zvonky, taky sjízdná chálka
a pokaždý večer vařila se válka,
jsi náš bezva kema, tak je všechno v cajku
napakovali jsme se u vás víc než na Klondajku.
Goldnu vezem v hercně, tak jakýpak štráfy
zase dáme čučku, než natáhnem ráfy!

P. S. A nejvíc se klepem, Žanku, ty big koňu
až nám zase pustíš svoju Doňu Broňu.

Zapsala: Marta Pelda Pelikánová

Dne: 11.6.2007

Přeloženo pomocí internetového slovníku: www.snortlin.wz.cz

Odborný poradce pro hantec: Libor Líbíček

Veřejné šíření dovoleno: jen před Žankem pssssst

Votrocký překlad

Poslechněte si píseň v brněnském nářečí
Janovi od Sněžné řeky.
Když v Praze vládli komunisté
zvolal: „Já se na to vykašlu,“ a odešel do Austrálie.
Tam pracoval, pracoval, pracoval jako blázen
až to všechno pochopil a přestal pracovat.
Usadil se v buši
postavil dům a oženil se s Hanou.
Vymyslel to dobře, skvěle
špatní lidé, město i práce jsou mu u zadní části těla,
elektriku mu vyrábí slunce
neutratí za ni peníze
vaří si pivo a aby bylo dobré
vytváří z něho lahvové pivo,
sám si balí cigarety, hraje na kytaru a výborně zpívá
pokud se chceš zasmát, optej se na chytrého jelena
okamžitě vyskočí jeho emoce
jako klokani když venku loudí chléb.

Bylo dobré vyprávění a dobré jídlo
každý večer se povídalo,
jsi náš dobrý kamarád, tak je vše v pořádku
zbohatli jsme u vás víc než na kanadském potoce.
To zlato si vezeme v srdci a nebudeme skrývat
že zase přijedeme a už se nás nezbavíš, dokud neumřeme! :-)

P. S. Nejvíce se těšíme, Jane, ty velký srandysto
až nám opět přehraješ z magnetofonu svoji oblíbenou píseň o
paní Bronislavě.

Víte že....vznik osadní boudy TO Pohody v Licole na Macalister river doprovázela písnička Karla Marata (Lovec) a její zánik zas písnička od Zdenka Suchánka (Logr) kterou složil na Licole při úklidu rumišťě!

1. Všetky svět napadaj' jen' tak z mřesice
by si dycky vymyslel' v'prij' palice
Dus' h'ny prisl'gnate ze by bylo
(Někde s buš' boudu zhoacht' H tam orodit' jít')

2. Tam u ústev' Nekallstov' tam je pohoda
V zlatě toplo, u l'at' chlodej, t'že tam voda
Tam tu chab'š' p'ostav'š' tam ji chceme mít'
(Tam nás n'ito h'evš'it' H' budeme jít')

[197] Za L'kolov, tam za skaleu d'řavo u krbu p'raske
u' p'empoc' nazdov' tože to je d'řavka
Boudu si z'pouchal' p'lonu jako hrad
(P'oc' na n' k'at'š' ze j'ri spadne smad')

3. J'že sač' d'řavo, t'že os' cement, c'opak j'ne volit'
N'žde si to nakrademe j'ne z d'evky š'ky
Z'at'nej najame h'lonat' tak t'že na to os'it'
(J'ž'že dáme p'ruhy za m'ar'ial' d'řavo budem' jít')

4. J'řka d'řabník' konin' st'at' tu na to vlohy
J'žna c'ihla, jedno p'loš' š'edil' si rohy
Z'j'žna na smad' v'z'uráme š'at'it' bude ž'it'
(J'ž'žka v'j'že d'ev'z' p'loš' a t'ak dome jít')

[197]

SPRAVIT' OSADNÍ BUDOVU STAVIT'
TAKTO J'ŽTA OSADNÍ BUDU ?

11. men roku 2006
Ami Dmi G C Ami Dmi E

1) O Vahocich v' H'ast'aliu,
na Licole 'byl' to z'ly
plala bus' v' n'iz' bouda st'alla
's k'adibuckou za sv' vzala

2) H'ochazime spalen'it'em
spolecne' v'ak' 'z'at'it' tam j'eh
popel' mezi' z'lyk' š'it'ipe
'lakova' je Australie

3) Ch'itah' svůj' odevš'elo peklo
z'ahem' h'ivik' 'e'kto z'ello
'jak memento' z'mi' zu' zah'it'ny
k'ub' komin' p'at' z'evnejch' b'it'li

4) Po v'it'lidu' z'o z' rok' sp'ad'lo
pak u'z' to š'lo s'ekem' smad'no
p'eh'ni' v' krbu' z'ov'ce' zap'lo'it'
u' p'iva a p'isni' zah'it'it'

5) V' cyklech' s' buš'it' to tak ch'adit'
d'it'nem' z'miba' v' oh'ni' rodit'
boudu' vzal' n'ám' v'it'ej' plamen'
na v'apominky' je v'ak' kratkej' - d'amen

Víte že....kamarádi Preck a Arthur oslavili 60-ku v Drahoníně za velké podpory mnoha traperů.
Kamarádi díky za pozdravy, alespoň jsme tam byli v duchu s Vámi!

Víte že....Je tomu letos 10 let, co nám odešel k velkému ohni, kamarád Hans s T.O. Panamu, tam kde již na nás čekají kamarádi které si k sobě Manitů povolal.

„AMIGOS PARA SIEMPRE“

Do osady přišla dívka, slzy v černých očích má.....

Drahuši-Divošku z dříve známé NSW-ské skupiny, Charlie a Divoši, zavolal Manitou v březnu tohoto roku k sobě. Ať si zazpívá u nebeského ohně s kamarády kteří ji předešli.

+

Na Kamarada č.100 přispěli:

Od Buchtů převzato \$366, Jano, Škobla, Standa, Karel a Liba, Franta a Maruš, Ruda a Ani, Honza a Jana, Hugo a Blaženka, Vojta a Maruš, Mex a Zdenka po \$20, Zdenek a Ivana, Pěnice, Bacil, Vinda, po \$10 / Celkem \$606.00

Do Kamaráda přispěli: Buchtice, Hanka, Pelda, Pěnice, Gody, Logr, Ray, Sven, Vojta a jeden Anonym

(červenec 2007)